

Abstrakt

Od poloviny padesátých let 20. století vedla skupina v čele s Fidelem Castrem boj za svržení prezidenta Fulgencia Batisty. Poté, co se jim to na Nový rok 1959 povedlo, změnila nová, revoluční kubánská vláda strategii ve všech oblastech řízení státu. Jedním z nejviditelnějších okruhů byla změna zahraniční politiky. Kuba začala vystupovat nejen suverénně vůči okolním zemím, což vedlo k roztržce se Spojenými státy, ale snažila se aktivně vyvážet svůj model revoluce. Hlavními iniciátory v této oblasti byli Ernesto „Che“ Guevara a Fidel Castro. První oblastí, kam se Havana snažila exportovat revoluci, byla blízká Latinská Amerika. Všechny pokusy tam ale počátkem šedesátých let selhaly.

Ve stejné době probíhaly dekolonizační procesy napříč africkým kontinentem, kam už v polovině roku 1959 odjel na rozsáhlou cestu Guevara. V Egyptě navázal první kontakty s tamními revolučními lidry a následně informoval Havanu o situaci. Kubáncům byl blízký socialistický charakter řady revolučních hnutí, proto vztah s nimi rozšiřovala. První pomoc do Afriky vyslala Kuba už na konci roku 1961, konkrétně do Alžírsku, které bojovalo za nezávislost na Francii už od roku 1954. Alžírsko se prohlubováním vzájemných vztahů stalo vstupní branou Kubánců do Afriky. Jejich další mise následovaly do řady dalších afrických zemí, z těch nejvýznamnějších to vedle Alžírsku byly například Guinea-Bissau, Mosambik, Kongo-Brazzaville, Kongo-Leopoldville či Angola. Kubánské mise probíhaly v Africe až do začátku devadesátých let.

Tato práce se zabývá kubánskými zahraničními misemi v Africe v šedesátých letech, přičemž hlavní pozornost je soustředěna na rozmezí let 1959–1966. V této době dominovaly ve vztahu s Castrovou Kubou dvě země. V Alžírsku se Kubánci začali výrazněji angažovat od podzimu 1963, kdy Ben Bella žádal o pomoc před hrozícím konfliktem s Marokem v rámci tzv. písečné války. Přestože konflikt byl nakonec vyřešen smírem, Kubánci v zemi zůstali až do roku 1965, kdy byl Ben Bella svržen. Od roku 1964 už ale upoutalo jejich pozornost Kongo-Leopoldville, kam se na jaře 1965 vydal Ernesto Guevara s jednotkou asi 130 Kubánců, kteří měli trénovat domorodé jednotky Simbů a vést spolu s nimi partyzánskou válku. Na západních březích jezera Tanganika ale partyzáni narazili vedle odporu vládních jednotek také na anticastrovské Kubánce, kteří bojovali po boku nepřítele proti nim. Po pár měsících bylo zřejmé, že partyzáni nemají šanci a Guevara byl donucen se stáhnout.

Neexistuje druhý případ takto malé a chudé země, která by se ve velkém angažovala na tolika zahraničních scénách. Na kubánské mise v Africe je v této práci nahlíženo

prizmatem studené války, v jejímž rámci byly z velké části sice neúspěšné, ale přesto zaznamenaly i několik cenných vítězství.